

Loriol ve svém výkladu fascinujícím způsobem ukazuje, jak se kolem takového schématu ustavil téměř všeobecný konsensus, který umožňuje, aby bylo zdravotním sestřám přiznáno právo na psychickou nepohodu z povolání, a vedením nemocnic a orgánům veřejné moci dovoluje převedením problému do roviny psychologie zbavit se vlastní odpovědnosti organizační povahy, otázky „zdrojů“ a jejich řízení. Takovýto sociální kompromis se ve stejné podobě v jiných profesích nevyskytuje, jak o tom svědčí Loriolovy komparativní exkursy do oblasti silniční dopravy a veřejné dopravy cestujících. V silniční dopravě se téma únavy objevilo teprve nedávno a debata o něm znamená zlom v „machistické“ tradici tohoto povolání, ve kterém je vysoce ceněno produktivní úsilí, kdy tuto debatu z velké části iniciovaly veřejné orgány, které si přejí „civilizovat“ silniční prostor. V městské hromadné dopravě se projevuje jasné napětí mezi strategií zaměstnavatelů na jedné straně, kteří by rádi aplikovali „model zdravotních sester“ a „stres“ řidičů ze skutečného nebo údajného nárůstu „závadného chování“ cestujících vysvětlovali nedostatky odborné přípravy na toto povolání v jeho nové podobě, kdy již nemá čistě technickou povahu, ale důležitou roli v něm hraje i „vztahová“ složka, a odbory na straně druhé, které mají v tomto odvětví silné postavení a snaží se naopak problém formulovat v „sociálních“ kategoriích, jako je počet pracovníků, pracovní doba atd.